

4. december

Kære Christine og Frederik,

I dag, da jeg skulle ned for at handle, ville Kook med.

Som I kan tænke Jer, havde jeg ikke noget imod det, da der som regel sker noget usædvanligt når han er med, og det gjorde der sandelig også.

Det første der skete, da vi var kommet ned på gaden var, at jeg hørte nogen råbe, "Har du hørt det sidst nye?", og en der svarede:

"Nej jeg er lige kommet ud".

Det tog mig lidt tid, inden jeg fandt ud af hvem der råbte. Det var nemlig ikke mennesker, men hunde. Jeg havde glemt, at når Kook er med, kan jeg mange gange forstå dyresprog.

Denne gang var det fru Jensen der var ude at lufte sin gravhund Vuffer, der råbte til hr. Niensens, schæferhund King, på den anden side af gaden.

Vuffer råbte igen, "Jo, der er to store fremmede hunde der vil stjæle slagter Munchs røde pølser".

"Ih - det vil jeg gerne se" råbte King tilbage, "Han vil aldrig lukke os ind i butikken, så vi skal stå og fryse uden for, når vores mennesker står i kø".

"Helt enig" svarede Vuffer, "man bliver træt af at stå så længe uden for hans butik - og sulten, fordi der dufter så dejligt".

Nu blev der imidlertid råbt mange steder fra gaden. Det var alle de andre hunde der var ude at blive luftet, der gav sit besyv med.

Det var tydeligt at slagter Munch på Sct. Laurentii Vej var meget kendt af kvarterets hunde, på grund af de liflige dufte der altid kommer fra hans forretning.

Jeg selv kender ham ikke særligt godt, selvom hans forretning er virkelig flot, og han er meget berømt for sine gode pølser, men han er lidt for dyr efter min pengepung.

Nå, - men der blev en masse larm af al den "gøen", og jeg lagde nu mærke til, at der var rigtig mange hunde der blev luftet på Hovedgaden den formiddag.

Der var søde små pudler, terrier, cockerspanieler, og schnauzere og skotter, og selvfølgelig også en masse store hunde som dalmatinere, rottweilere, og bulldogs, og de var alle meget ophidsede, for de ville meget gerne ned til slagter Munch og se hvad der skete, så de hev og sled i deres hundesnore, til deres menneskers store irritation.

Nå, - helt ærligt, jeg ville også gerne ned at se hvad der skulle ske, og om der virkelig var to store hunde nede hos slagter Munch, så jeg skyndte mig, at gå i retning af den fine butik.

Jeg nåede lige at se det, fra den modsatte side af fortovet, og heldigvis, - for alting skete meget hurtigt.

To meget store sorte hunde løb pludselig ind i slagter Munchs fine butik, - der lød et højt vræl, og de to store hunde kom løbende ud, denne gang med en hel kæde af røde pølser i munden, og efter dem kom slagter Munch, hans kone og hele personalet.

"Stop tyvene!" råbte de, så de blev helt røde i hovedet.

Så hørte jeg Kook sige,

***"Det skal mig rigtig mere,
at løse alle hundenes snore"***.

Og nu skal jeg rigtig love for, at der skete noget.

Alle de hunde der var ude og gå tur, blev som ved et trylleslag, løst fra deres hundesnore, og alle som en, løb de nu ind i slagter Munchs mennesketomme butik, og tog for sig af retterne.

Den første som kom ud igen, var fru Madsens lille tykke hvide puddel Trine.

Den havde en kæmpe kotelet i flaben, og så for engang skyld ud til at more sig.

"Trine, vil du så komme her" råbte og skældte fru Madsen. Men det ville tykke Trine nu ikke.

Den for af sted, og forsvandt om hjørnet mod Vandtårnet med koteletten.

Den næste var fru Jørgensens lille Kvik.

Den havde fået fat i en hel lammekølle, og så meget begejstret ud.

”Jamen lille Kvik dog ” råbte fru, og tog sig til hovedet, men lille Kvik forsatte det bedste den kunne, og forsvandt også om hjørnet.

Og nu gik det stærkt.

Hund efter hund kom løbende ud fra slagterbutikken, og alle med noget i flaben.

Og alle hundenes ejere råbte og skreg og skældt, men ingenting hjalp. Alle hundene forsvandt om Vandtårnet i en fart.

Der var en frygtelig larm, og trafikken på Sct. Laurentiivej gik helt i stå.

Nu kom slagter Munch og hans kone og hele personalet stormene tilbage, svedende og helt røde i hovederne, og da de så den helt tomme butik, nå ja, - der var måske en lille smule sildesalat tilbage - vred de hænderne og råbte, at nu kunne alle turisterne ikke få deres pølser og stege og bøffer og sylte og koteletter, og hvem gider spise sildesalat hele julen (selvom det er virkelig god, jeg har smagt den). Og han bad hundeejerne komme ind og betale for det, deres hunde havde stjålet.

Men pudsigt nok, så var der pludseligt ikke nogen der kendte til hundene, og alle fik travlt med at kikke på de andre butikkers vinduer, som om intet var hændt.

Jamen!!!!

”Nej hvor var det sjovt”, lo Kook, ”så du lille Trine. Hun skal nok ikke ha' nogen småkager foreløbig ”.

Hvornår hundene kom hjem til deres mennesker igen, ved jeg ikke, men når - og hvis de kom - var det i hvert fald ikke fordi de var sultne.

Julehilsen fra onkel Peder og Kook 😊

Onkel Peder's fantastiske julerejse

En helt anderledes julekalender til højtlesning før sengetid

© Peder Henning Pedersen ♥ Tilrettelæggelse: Skawprint-Skagen